

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Sensus quæstionis explanatur. memb. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

ex eadem massa facere aliud quidem vas in honorem, aliud vero in contumeliam? Quod si Deus volens ostendere iram, & notam facere potentiam suam, sustinuit in multa patientia vasa iræ apta in interitum, ut ostenderet diuinitas gloria sua in vasa misericordie, quæ preparauit in gloriam, &c. Et 2. ad Timoth. 2. de prædestinatis & reprobis agens, *In magna, inquit, domo non solum sunt vasa aurea & argentea, sed & lignea & fœtilia: & quædam quidem in honorem, quædam autem in contumeliam.* Denique ex sacris literis constat, multos propter sua peccata excludi à vita æterna, & cruciatibus æternis puniri: cum ergo id Deus non ex tempore, sed ex æternitate constituerit, fit, ut sit apud Deum æterna reprobatio quorundam, sicut etiam apud eundem est quorundam aliorum æternæ prædestinatio.

A Illud deinde notandum est, quod si ex parte prædestinati, spectati antequam Deus effectum prædestinationis illi velit, daretur aliqua causa, ob quam vellet tribuere, vel primam gratiam, vel eas supernaturales dispositiones, quæ ad primam gratiam de lege ordinaria exiguntur, vtique ex parte prædestinati, in suis tantum naturalibus spectati, daretur causa, quare effecta prædestinationis Deus illi velit tribuere. Prima enim gratia principium est, & radix meritorum subsequenitum, illaque, ad finem vsque vitæ perseverans, medium sufficiens est ad perducendum in vitam æternam, atque ad eam causam, quare Deus velit prædestinatum beatitudine donare.

ARTICVLVS IV. & V.

Virum ex parte prædestinati detur causa prædestinationis.

DISPVATIO I.

Disputatio hæc ob rei nimiam profunditatem, ac difficultatem, varietatemque opinionum, non poterit non esse fusior aliquantò: vt verò dilucidior reddatur, in varia membra erit dissectanda.

MEMBRVM I.

Sensus quæstionis explanatur.

Cum prædestinatio diuinæ voluntatis proposito conferendi prædestinato ea supernaturalia media, quibus præuidet Deus illi in vitam æternam peruenturum includat, eo modo prædestinationis quærenda est causa, quo diuinæ voluntatis quæri potest. Quæstione verò 19. artic. 5. ostensum est, diuinæ voluntatis, secundum se, nullam omnino posse dari causam, rei tamen volitæ posse esse causam, propter quam sit volita. Sensus ergo quæstionis non est, an prædestinationis secundum se detur aliqua causa, sed an quoad effectum, sit causa aliqua ex parte prædestinati, propter quam potius illi, quam alteri, sit à Deo expetitus: an verò nulla alia constituenda sit, quam diuina voluntas, qua Deus liberè ea beneficentia in vnum potius, quam in alium, vti voluit.

Explicatur sensus quæstionis.

Dari prædestinationis causam quoad partiales effectus.

Quo loco illud in primis animaduertendum est, nemini posse esse dubium, partes totius, integrique effectus prædestinationis, inter se mutuo comparatas, posse esse vicissim causas propter quas sunt à Deo prædestinato volitæ. Gloria namque finis est, ob quem Deus illi vult gratiam, & merita, cæteraque supernaturalia dona quæ ad gratiam, & gloriam consequendam disponunt: contra verò, gratia & merita causæ sunt dispositiue & meritotiue, propter quas prædestinatus fit dignus, vt à Deo beatitudine donetur. Tota ergo difficultas est, vtum totius effectus prædestinationis, prout comprehendit gloriam & media omnia supernaturalia, quibus Deus vnumquemque prædestinatum disponit, adiuuat, atque in sempiternam beatitudinem perducat, detur causa aliqua propter quam Deus voluerit illi hæc conferre: an nulla prorsus, sed id ex sola libera Dei voluntate pendeat.

MEMBRVM II.

De erroribus Lutheranorum, Origenis & Pelagii. Quod item fides præuisa non sit ratio iustificationis ac prædestinationis.

Pætermisso Lutheranorum errore, qui arbitrii libertatem, ac merita de medio tollit, Deoque auctori, diuinæque prædestinationi, ac reprobationi, non minus reprobatorum peccata, quam prædestinatorum bona opera tribuit, vt in Concordia q. 14. art. 13. disputatione 1. & sequentibus vidimus, fultaque impugnamus. Error Origenis, vt hoc loco refert D. Thomas, fuit, animas omnium hominum simul fuisse creatas ab initio, & pro diuersitate operum, quæ pro sua libertate tunc egerunt, varios status in corporibus fuisse sortitas, quasdemque fuisse prædestinatas, alias verò reprobatas, ita scilicet, vt omnis earum inæqualitas, ex inæqualitate operum, quæ ab initio gesserunt, antequam corporibus vnirentur, habuerit ortum. Hunc errorem innuit lib. 2. Periarchon cap. 1. iuncto capite vltimo præcedentis libri. Eundem errorem videtur illi tribuere Leo 1. epistola 11. ad Iulianum Coënsensem Episcopum, in qua agens de Eutyctetis errore, qui asserere videbatur, Verbum, dum carnem humanam assumpsit, adduxisse de cælo animam Christi quasi anima illa præexistisset assumptioni, ait: *Vnde quod in Origenis merito damnatum est, qui animarum, antequam corporibus insererentur, non solum vitas, sed & diuersas fuisse asseruit aliciones, necesse est, vt etiam in isto, nisi maluerit sententiam, abdicare, pleatur.* Eiusdem erroris, tametsi Origenis nomine suppresso, meminit Hieronymus in illud ad Galat. 1. *Cum autem placuit ei, qui me segregauit ex vtero matris meæ, & in illud Ephes. 1. Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, & in epistola ad Demetriadem virginem. Meminerunt etiam Epiphanius in epistola ad Ioannem Hierosolymitanum Episcopum, & Theophilus Alexandrinus libro primo sui Paschalis. In eodem errore videtur fuisse Priscianus damnatus in Concilio Bracharensi 1. can. 6. his verbis: *Si quis animas humanas dicit prius in cælesti habitatione peccasse, & pro hoc in corpora humana interiectas, sicut Priscillianus dixit, anathema sit.* Aperiuius adhuc eundem errorem refert, damnatque Leo 1. epist. 9. 1. ad Turibium Asturicensis Episcopum cap. 1. *Origenis error, quatenus astruit animas extitisse, antequam corporibus vnirentur, alio in loco est impugnandus. Quod ad præsens verò institutum atinet, apertè conuincitur, tum ex illo ad Roman. 9. *Cum nondum nati fuissent, aut aliquid boni egissent aut mali, non ex operibus, sed ex vocante dictum est, quia maior seruiet minori, & Iacob dilexit, Esau autem odio habuit: tum etiam ex illo 2. ad Timoth. 1. *Vocauit****

Lutheranorum de prædestinatione, & reprobatione error.

Origenis & Priscillianii error circa animas, & prædest.

C

D

E

F